



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobce: █████ M █████ F █████ nar. █████ bytem █████ zast. doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 1, Revoluční 1044/23, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, zast. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2, o 536 000 Kč s příslušenstvím,

**takto:**

- I. Řízení se co do částky 36 800 Kč zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částky 42 500 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z této částky od 21. 9. 2017 do zaplacení a 43 200 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z této částky od 21. 9. 2017 do zaplacení a dále částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 36 800 Kč od 21. 9. 2017 do 11. 10. 2017 a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

- III. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částky 93 500 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z této částky od 21. 9. 2017 do zaplacení a 320 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z této částky od 21. 9. 2017 do zaplacení, se zamítá.
- IV. Žaloba, aby žalovaná poskytla žalobci omluvu České republiky – Ministerstva spravedlnosti obsahující identifikační údaje osoby žalobce se základním právním a skutkovým vymezením jeho věci, zejména s uvedením informace o nezákonnosti vedení trestního stíhání proti němu, a to ve formě úředního dopisu opatřeného podpisem ministra spravedlnosti, popřípadě vedoucího odboru odškodňování, jež bude adresována jednak žalobci, jednak České advokátní komoře, se zamítá.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 36 118,50 Kč k rukám právního zástupce žalobce doc. JUDr. Tomáše Gřivny, Ph.D., a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

#### Odůvodnění:

Žalobce se žalobou ze dne 20. 9. 2017 domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy s odůvodněním, že proti žalobci bylo zahájeno Policií ČR, Obvodním ředitelstvím policie Praha 1, SKPV, odbor obecné kriminality, 1. Oddělení, čj. [REDAKCE] dne 20. 11. 2012 trestní stíhání a to pro zločin omezování osobní svobody. Toho se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 6. 2012 v časovém rozmezí od 14. do 16. hodin měli společně s dalšími obviněnými v prostoru restaurace [REDAKCE] slovně zkontaktoval poškozeného M [REDAKCE] V [REDAKCE] aby jim poškozený otevřel kancelář společnosti [REDAKCE] kterou má společnost ve vedlejším vchodě, což měl poškozený odmítnout a zůstat v restauraci, kde k němu na pokyn měla přistoupit skupinka dosud neztotožněných pachatelů, která zde poškozenou měla hlídat a omezovat ve volném pohybu, vždy ve složení tří osob atd. Dne 20. 11. 2012 bylo žalobci doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, proti němu byla podána stížnost, která byla odůvodněna dne 7. 12. 2012. Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 usnesením čj. [REDAKCE] ze dne 28. 1. 2013 stížnost jako nedůvodnou zamítla. Dne 1. 7. 2013 byla podána obžaloba, která byla

přezkoumána v neveřejném zasedání dne 2. 7. 2013 ze strany Obvodního soudu pro Prahu 1 dle ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu, věc byla vrácena státní zástupkyni k došetření, neboť nebyl opatřen žádný procesně použitelný důkaz, který by prokazoval spojitost obviněných s údajnými neznámými pachateli. Proti usnesení o vrácení věci k došetření podala dozorující státní zástupkyně dne 8. 7. 2013 stížnost, o ní bylo rozhodnuto dne 27. 9. 2013 v neveřejném zasedání Městským soudem v Praze pod čj. [REDAKCE] tak, že ta byla zamítnuta. Předmětná trestní věc zůstala v přípravném řízení. Po dalším vyšetřování dne 20. 5. 2014 byla podána nová obžaloba. Dne 7. 4. 2015 bylo rozhodnuto rozsudkem soudu I. stupně sp. zn. [REDAKCE] tak, že byl obžalovaný zproštěn obžaloby. Proti tomu bylo podáno ze strany státní zástupkyně odvolání, stejně tak ze strany poškozeného. Rozsudek soudu I. stupně byl odvolacím soudem dne 1. 9. 2015 zrušen, řízení pokračovalo u soudu I. stupně. Dne 10. 3. 2013 byl vyhlášen nový rozsudek, kterým byl žalobce opět obžaloby zproštěn. Dozorující státní zástupkyně opět podala proti rozsudku odvolání, stejně tak poškozený. Městský soud v Praze potom usnesením sp. zn. [REDAKCE] dne 22. 10. 2016 odvolání státní zástupkyně i poškozeného zamítl. Trestní stíhání žalobce potom trvalo od 28. 11. 2012, od doručení usnesení o zahájení trestního stíhání, do 22. 9. 2016. Soudce ve věci shledal jednak odpovědností titul nezákonného rozhodnutí, kterým shledal usnesení o zahájení trestního stíhání, v souvislosti s nezákonným rozhodnutím potom žalobci vznikla nemajetková újma podle § 31a odst. 1 a 2 zákona 82/98 Sbírky. Shora uvedeným nezákonným rozhodnutím tak bylo zasaženo do zejména morální, zdravotní, rodinné a pracovně ekonomické sféry osobnosti žalobce. Ohledně zásahu do morální sféry žalobce uvádí, že v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí zcela ztratil důvěru v policii České republiky. Toto přesvědčení nabyt žalobce zejména z toho důvodu, že byly policejním orgánem opakovaně zamítány návrhy důkazů obhajoby ve věci, aniž by k tomuto postupu bylo podáno odůvodnění. Po podání trestního oznámení nebyl vyzván k podání vysvětlení, které by podle jeho názoru přispělo pozitivním způsobem k objasnění celé věci, ale bylo mu přímo sděleno obvinění. Nebyla mu dána možnost před zahájením trestního stíhání se ve věci vyjádřit a uvést vše na pravou míru. Žalobce měl v důsledku trestního stíhání rovněž velkou obavu o svoji budoucnost, budoucnost rodiny právě v souvislosti s tím, jak bude ve věci dále postupováno, když byla podána obžaloba, či zda a kdy bude rozhodnuto ve věci. Procesní zvraty v trestním řízení

obavy žalobce dále prohlubovaly. Proces zahájení trestního stíhání a způsob jeho vedení přitom bral žalobce zcela osobně a už z toho důvodu, že dosud nebyl trestán, přitom aktivně pociťoval, že na něho ostatní lidé nahlíží jako již na odsouzeného, byť proti němu bylo teprve zahájeno trestní stíhání. Toto se projevilo na zdravotním stavu žalobce, žalobce trpěl v průběhu trestního stíhání velkým stresem, bolestmi hlavy, nespavostí, častými nenadálými změnami nálad, nechutenstvím, celkovou apatií, silnými pocity beznaděje. V důsledku prožitého stresu a dalších důsledků plynoucích z trestního stíhání se u žalobce vyskytly potíže psychického rázu, byl nucen využít psychiatrických služeb, opakovaně absolvoval psychiatrická vyšetření u [REDACTED] R [REDACTED] V [REDACTED]. Trestní stíhání mu způsobilo i silné rodinné komplikace, doléhala na něj těžce skutečnost, že v důsledku trestního stíhání se trápí k jeho blízcí a přátelé. Tuto skutečnost si dával za vinu, byť o své trestně právní nevině byl vždy přesvědčen. V důsledku trestního stíhání se velmi odcizili se svojí manželkou. Důvodem odcizení byly skutečnosti, které přímo souvisely s trestním stíháním žalobce, jako je zvýšená podrážděnost, celková apatie, velký stres s tím spojený. Z hlediska pracovní ekonomického došlo v průběhu trestního stíhání žalobce ke zhoršení jeho pracovní produktivity, neboť v důsledku vedení trestního stíhání nebyl schopen se řádně soustředit na práci, byl velmi často nepředvídatelně impulsivní vůči kolegům, což si vždy posléze vyčítal. Trestní stíhání nenávratně narušilo jeho advokátní praxi, v důsledku trestního stíhání byl nucen opustit pražskou advokátní kancelář [REDACTED] [REDACTED] neboť pro bývalé kolegy trestní stíhání představovalo riziko z hlediska ohrožení dobré pověsti a jména advokátní kanceláře, stal se advokátem v [REDACTED] K tomuto odkazuje i na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3183/15 s tím, že se musí zohlednit, že ztrácí činnost trestně stíhaného advokáta pro současné i budoucí klienty na důvěryhodnosti. Tato situace pak může vést k samostatnému ohrožení praxe advokáta a to jak po stránce ohrožení dobrého jména advokáta, tak po stránce ekonomické. Proti žalobci v důsledku trestního stíhání bylo vedeno i kárné řízení v rámci ČAK, což mu velmi poškodilo jeho pověst advokáta před kolegy. Žalobci dále byla způsobena i nemajetková újma způsobena nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Trestní stíhání trvalo od 28. 11. 2012 do 22. 9. 2016, řízení nebylo složité, nejednalo se ani o zapojení mezinárodního prvku, z hlediska hmotněprávního taktéž se nejedná o věc složitou, předmětem řízení byl jeden skutek kvalifikovaný jako jeden trestný čin,

procesně je třeba považovat za nikoliv složitou, s ohledem na malý počet výpovědí ve věci, které byly v přípravném řízení, celkem tři osoby včetně žalobce vyslechnuty v procesním postavení obviněných, a pět osob v procesním postavení svědků. Dále dvě znalecká zkoumání, omezený počet listinných a jiných důkazů. Řízení nebylo složité ani skutkové stránce, ve věci byly obviněny pouze tři fyzické osoby, skutková věta jak v usnesení o zahájení trestního stíhání, tak i v obou obžalobách je rozvedena na jeden a půl straně, což z něj činí skutkovou větu, nikoliv obsáhlou. Předmětem trestního stíhání bylo jednání žalobce v rozsahu cca dvou hodin. Žalobce jako poškozený nijak nepřispěl svými obstrukcemi nebo nečinnostmi k nepřiměřené délce uvedeného řízení. Podávání opravných prostředků nemůže jít žalobci z hlediska prodloužení řízení k tíži, viz. Rozhodnutí ESLP Patta proti České republice. Viníky nepřiměřené délky řízení a průtahů jsou právě orgány činné v trestním řízení, byly podány celkem dvě obžaloby, po podání první obžaloby věc byla vrácena OS pro Prahu 1 státní zástupkyni k dalšímu došetření, nově byla podávána další obžaloba, následovala 10. 1. 2013 konání posledního relevantního procesního úkonu ve věci před podáním obžaloby, 1. 7. 2013 doručení první obžaloby, 2. 7. 2013 usnesení OS pro Prahu 1 vrácení státní zástupkyni k došetření, 12. 2. 2014 konání následujícího relevantního úkonu výslechu svědka poškozeného V [REDACTED]. Mezi výslechem spoluobviněného B [REDACTED] dne 10. 1. 2013 a doručení první obžaloby vrácením věci státní zástupkyni k došetření a výslechem svědka V [REDACTED] lze považovat za průtah. Význam řízení pro poškozeného je značný, kdy za typický příklad zvýšeného významu řízení pro konkrétního poškozeného je třeba právě třeba trestní řízení a to z hlediska rozhodování ESLP. Žalobce požaduje za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím částku 400 000 Kč, 100 000 Kč za každý započatý rok vedení trestního stíhání na základě nezákonného rozhodnutí. Dále požaduje částku 136 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení.

Žalovaná k věci samé učinila nesporným uplatnění nároku. Dále uvedla, že žalobci poskytla přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním ve výši 36 800 Kč. Dále popsala průběh řízení vedený u OS pro Prahu 1 pod sp.zn. [REDACTED] s tím, že ve věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, na jehož základě potom dospěl k závěru, že obecně lze mít za to, že každé trestní stíhání

může zasáhnout do života stíhané osoby v řadě jeho rovin s větší či menší intenzitou. V návaznosti na výše uvedené žalovaná konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, žalobci se omluvila, toto konstatování, omluva a přiznání peněžité částky 36 800 Kč vzhledem ke stavu věci se jeví jako dostatečné. Co se týká požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného úředního postupu, uvedla, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR neexistuje žádná abstraktně stanovitelná lhůta, kterou by bylo možné obecně považovat za přiměřenou. Otázku přiměřenosti délky řízení je nutno vždy zkoumat ve světle konkrétních okolností daného případu a pouze průtahy přičitatelné státu mohou vést ke konstatování překročení přiměřené lhůty, to znamená, že stát je možno činit odpovědným pouze za ty průtahy, které byly způsobeny liknavým postupem státních orgánů. Ve věci nebyly shledány průtahy, orgány činné v trestním řízení činily úkony v přiměřených lhůtách, délku řízení ve vztahu k žalobci lze považovat za přiměřenou, celková délka řízení byla tři roky a 10 měsíců. Nedošlo tak k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, stát proto není odpovědný za tvrzenou nemajetkovou újmu.

Soud má za prokázaný průběh řízení ze spisu OS pro Prahu 1 sp. zn. [REDAKCE] a to tak, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 20. 11. 2012 č. j. [REDAKCE], a to pro zločin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, 3 písm. d) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství. Ve věci podala státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 dne 1. 7. 2013 obžalobu, kterou Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 2. 7. 2013 sp. zn. [REDAKCE] přezkoumal, načež podle § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu vrátil věc státní zástupkyni k došetření. Postup soudu prvního stupně potvrdil z podnětu stížnosti státní zástupkyně i Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 9. 2013 sp. zn. [REDAKCE]. Státní zástupkyně po doplnění vyšetřování podala dne 20. 5. 2014 Obvodnímu soudu v Praze v pořadí druhou obžalobu, ve věci bylo nařízeno hlavní líčení na 14. 8. 2014. K žádosti obhájce žalobce bylo toto líčení odročeno na 16. 9. 2014 a posléze opět k žádosti obhájce žalobce na 7. 10. 2014. Další hlavní líčení se konala ve dnech 11. 11. 2014, 7. 1. 2015, 17. 2. 2015 a nakonec dne 7. 4. 2015, kdy Obvodní soud pro Prahu 1 zprostil žalobce obžaloby. Proti tomuto

rozhodnutí podala státní zástupkyně i poškozený odvolání, dne 1. 9. 2015 proběhlo veřejné zasedání, přičemž Městský soud v Praze rozhodl o zrušení předmětného rozsudku a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Ve věci dále proběhlo hlavní líčení dne 14. 1. 2016 a 10. 3. 2016, kdy Obvodní soud pro Prahu 1 žalobce opět zprostil obžaloby. Zprošťující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 nabyl právní moci dne 22. 9. 2016, když Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání o zamítnutí odvolání státní zástupkyně a poškozeného.

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona) stát odpovídá za podmíněk zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmíněk zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto

zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Soud se zabýval skutkový stav věci má soud za prokázaný shodně s popisem průběhu řízení vedeného u OS pro Prahu 1 pod sp. zn. [REDAKCE]

Po právní stránce se soud zabýval oběma tvrzenými odpovědnostními tituly a jejich existencí ve shora uvedeném řízení.

Co se týká nezákonného rozhodnutí, dle ustanovení § 7 zákona 82/98 Sbírky soud stejně jako účastníci dospěl k závěru, že usnesení o zahájení trestního stíhání Policie ČR Praha 1, čj. [REDAKCE] ze dne 20. 11. 2012 je nezákonným rozhodnutím ve světle judikatury ustanovení § 7 a 8 zákona 82/98 Sb., neboť se jedná o usnesení, které bylo zrušeno právě s konečným zprošťujícím rozsudkem OS pro Prahu 1, který byl potom potvrzen Městským soudem v Praze jako věcně správný. Co se týká právě odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, toto soud stejně jako žalovaná i žalobce, ve věci shledal. Jak bylo shora uvedeno, jedná se o zahájení trestního stíhání, neboť došlo k následnému vydání zprošťujícího rozsudku, který nabyl právní moci. Dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního



stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, je tak rozhodnutím, které by nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavinil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

Odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí soud ve věci shledal. Žalobce byl nedůvodně a nezákonně ve smyslu zákona 82/1998 Sb. trestně stíhán. Existence shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul žádný z účastníků ani netvrdil a soud je, jak je uvedeno shora, neshledal. Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 255/2010, nebo 30 Cdo 4280/2011 s tím, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje. Musí být újma založena jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by o notorietu, kterou dokazovat netřeba. Protože se jednalo o odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, nikoliv z nepřiměřené délky řízení, soud provedl shora uvedené dokazování a zjišťoval tak intenzitu, kterou trestní stíhání zasáhlo do osobnostních práv žalobce, a jaká forma a jaká výše odškodnění je třeba k reparaci takto vzniklé nemajetkové újmy. Soud tak dospěl k závěru, že ve věci existuje odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí.

Soud se zabýval, zdali na základě tohoto nezákonného rozhodnutí jako odpovědnostního titulu, vznikla žalobci nemajetková újma a zdali tato nemajetková

újma vznikla žalobci v takové intenzitě, aby bylo na místě přiznání zadostiučinění, a to zadostiučinění i v penězích nikoliv pouze formou konstatování porušení práva. Žalobce i žalovaná strana dospěli k závěru, že ve věci existuje shora uvedený odpovědnostní titul, žalovaná také na jejím základě žalobci přiznala zadostiučinění ve výši 36 800 Kč jako náhradu nemajetkové újmy. Soud se zabýval skutečností, zdali tato částka je či není dostačující. Žalobce **detailně** popsal zásahy do osobnostní sféry žalobce způsobené mu právě shora uvedeným nezákonným rozhodnutím a dle něj pokračujícím trestním stíháním žalobce a to tak, že bylo zasaženo do morální sféry, v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, jakož i navazujícího řízení, zcela ztratil důvěru v Policii České republiky. Toto přesvědčení nabyl žadatel zejména z toho důvodu, že byly policejním orgánem opakovaně zamítány návrhy důkazů obhajoby ve věci, aniž by k tomuto postupu bylo podáno byť stručné odůvodnění, jakož i tím, že po podání trestního oznámení nebyl vyzván k podání vysvětlení, které by podle jeho názoru přispělo pozitivním způsobem k objasnění celé věci, ale bylo mu přímo sděleno obvinění. Žadatel tedy neměl vůbec možnost se k věci před zahájením trestního stíhání vyjádřit a vše uvést na pravou míru. Žadatel měl v důsledku vedení trestního stíhání rovněž velkou obavu o svou budoucnost a budoucnost své rodiny, a to právě s v souvislosti s tím, jak bude ve věci dále postupováno, zda bude podána obžaloba, či zda a kdy bude rozhodnuto ve věci. Ve věci byly posléze podány 2 obžaloby, kdy bylo v prvním případě soudem po podání obžaloby rozhodnuto o vrácení věci do přípravného řízení. Soudem I. stupně bylo ve věci rozhodováno taktéž dvakrát, kdy byl v prvním případě jeho rozsudek odvolacím soudem zrušen. Tyto nenadálé procesní zvraty v trestním řízení obavy žadatele dále prohlubovaly. Samo zahájení trestního stíhání a způsob jeho vedení bral přitom žadatel zcela osobně, a to i z toho důvodu, že doposud nebyl trestán. Přitom aktivně pociťoval, že na něho ostatní lidé nahlíží jako již odsouzeného, byť proti němu bylo pouze zahájeno trestní stíhání. Zahájení a vedení trestního stíhání se velmi negativním způsobem podepsalo taktéž na **zdravotním stavu** žadatele. Žadatel trpěl v průběhu trestního stíhání velkým stresem, bolestmi hlavy, nespavostí, častými nenadálými změnami nálad, nechutenstvím, celkovou apatií, silnými pocity beznaděje. V důsledku prožitého velkého stresu a dalších důsledků plynoucích z trestního stíhání se u žadatele vyskytly potíže psychického rázu. Byl proto nucen využít psychiatrických služeb, kdy opakovaně

absolvoval psychiatrická vyšetření u [REDACTED] R [REDACTED] V [REDACTED]. Žadatel dále uvádí, že mu trestní stíhání působilo i velmi silné **rodinné komplikace**. Velmi na něj doléhala skutečnost, že se v důsledku jeho trestní stíhání trápí jeho blízcí a přátelé, kdy si tuto skutečnost dával často za vinu, byť byl o své trestněprávní nevině vždy přesvědčen. V průběhu trestního stíhání se taktéž velmi odcizili se svojí manželkou. Důvodem tohoto odcizení přitom byly skutečnosti, které přímo souvisely s trestním stíháním žadatele, jako jeho zvýšená podrážděnost, celková apatie a velký stres s tím spojený. Z hlediska **pracovně-ekonomického** došlo v průběhu trestního stíhání žadatele ke zhoršení jeho pracovní produktivity, neboť v důsledku vedení trestního stíhání proti jeho osobě nebyl schopen se řádně soustředit na práci. Byl velmi často nepředvídatelně impulzivní vůči svým kolegům, což si vždy posléze vyčítal. Trestní stíhání žadatele nenávratně narušilo jeho advokátní praxi. V důsledku trestního stíhání byl nucen opustit pražskou Advokátní kancelář [REDACTED] neboť jeho trestní stíhání představovalo pro jeho bývalé kolegy velké riziko z hlediska ohrožení dobré pověsti a jména advokátní kanceláře, a stal se advokátem v [REDACTED].

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud také vyšel z toho, že vznikem materiální újmy i dle rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. US 428/05 je spojeno vždy s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob, a toto není na místě presumovat, ale prokazovat.

Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastalá újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému

peněžitá materiální satisfakce. Projevu je se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčená ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným viz. Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále nález **Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015** odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát je však v daném případě zachován adekvátně právě k tomu, k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví *syť hladovému nevěří*, nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo činěno jemu*. Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními ..., pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku, působí to až cynicky jako postup bez citů pro elementární spravedlnost.

Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovanosti apod. stále

významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečenou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnej nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 517/99, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 154/2007, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: *Ochrana osobnosti podle občanského práva*, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postižen jeden z jejích členů.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o trestní stíhání žalobce, soud vycházel zejména z trestního spisu, dále soud vyšel i z nesporných tvrzení účastníků o tom, že žalobce vykonává advokátní činnost a že v době trestního stíhání byl osoba s čistým trestním rejstříkem, právě s ohledem na rozhodnutí Ústavního soudu a ustálenou judikaturu v tom směru, že co se týká právě zásahu do osobnostní sféry žalobce, jedná se o zásah do jeho niterné sféry, který zpravidla nejde dokazovat. Soud ani nevyzýval účastníka, zejména žalobce k dokazování intenzity zásahu tak, jak je ze strany žalobce tvrzen. Soud má za to, že pakliže jediným důkazem, který je schopný prokázat takto vzniklou nemajetkovou újmu v osobnostní sféře žalobce je potom právě účastnická výpověď žalobce, která je však z pohledu soudu naprosto nadbytečná, neboť tak plně koresponduje s tvrzeními v žalobě, neboť se jedná o tvrzení, které sděluje žalobce soudu i žalované. Soud přihlédl i ke skutečnosti, že sama žalovaná bez jakýchkoliv jiných důkazů dospěla k závěru, že žalobci vznikla nemajetková újma nezákonným rozhodnutím a přiznala mu odškodnění v penězích ve výši 36 800 Kč. Soud tak má za to, že není třeba provádět další důkazy, soud ani nevyzýval žalobce k prokázání shora uvedených tvrzení a vyšel z tvrzení samých a v souvislosti s nimi potom také k závěru o intenzitě zásahu vzniklé nezákonným rozhodnutím a trestním stíháním žalobce. Soud dále k této

problematice uvádí, že se ani nedomnívá, že by mělo dojít k účastnické výpovědi, nebo k výsledku svědků a to zejména rodinných příslušníků, nebo spolupracovníků žalobce, neboť shora uvedenými svědeckými výpověďmi nebo účastnickou výpovědí se potom prohlubuje ještě intenzita nemajetkové újmy tak, jak trestním stíháním byla způsobena, neboť shora uvedené zúčastněné osoby, zejména žalobce jsou potom nuceni se na základě výsledku u soudu k proběhlému trestnímu stíhání a zejména k stresujícímu období jejich života opakovaně vracet, toto si připomínat. Soud má za to, že právě takovýto další zásah do nemajetkové sféry akorát slouží k dalšímu prohloubení újmy, která již samotným trestním stíháním těmto osobám vzniká. Soud k tomuto uvádí, že vychází i ze své dosavadní praxe, kdy jakékoliv účastnické výsledky ani výsledky svědků, kteří byli ze strany obžalovaných a následně zproštěných účastníků trestního řízení v jiných řízeních provedeny, nikdy nevedly k neprokázání tvrzení žalobce, naopak byly to tyto osoby, které vždy plně víceméně zopakovaly žalobní tvrzení, a soud je tak má za prokázaná. Soud tak má za to, že právě jejich výsledky jsou naprosto v těchto okolnostech nadbytečné, neboť ze samotných žalobních tvrzení soud může učinit závěry o intenzitě nemajetkové újmy tak, jak je ze strany žalobce jako poškozeného tvrzeno. Soud odkazuje na skutečnost, že sama žalovaná bez jakýchkoliv jiných důkazů dospěla k závěru o intenzitě nemajetkové újmy a také o ní rozhodla. Soud tak pouze revidoval výši odškodnění na základě tvrzení žalobce o zásahu do osobnostní sféry žalobce. Soud dospěl k závěru, že došlo k zásahu do osobnostní sféry žalobce tak, jak je popsána ze strany žalobce, došlo tak k zásahu do sféry rodinné a zdravotní, které spolu úzce souvisí, kdy právě bolesti hlavy, nespavost stres, časté změny nálad, celková apatie, silné pocity beznaděje se potom projevují i navenek vůči dalším osobám, toto zejména těžce nesou rodinní příslušníci a následně také dochází k rozkolům v rámci rodinných vztahů. Soud má za to, že se jedná o obecné zkušenosti, obecné poznatky, které je možné takto aplikovat s tím, že trestní stíhání nepochybně takovýmto spouštěčem shora uvedených zásahů do rodinné i zdravotní sféry trestně stíhaných osob je. Soud má za prokázané, že žalobce byl v době zahájení trestního stíhání advokátem zapsaným u České advokátní komory, soud odkazuje stejně jako žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu IV. ÚS 3184/15 tak, že trestní stíhání je také zásadním zásahem do pracovní sféry u osoby, která vykonává advokátní činnost, neboť zde dochází k možnému narušení důvěryhodnosti ze strany klientů vůči takovému advokátovi.

Soud má za to, že obecně trestní stíhání samozřejmě zasahuje i do sféry morální, do sféry osob, a to zejména v tomto konkrétním případě, kdy žalobce nebyl před zahájením trestního stíhání vyslechnut, nemohl sdělit své závěry a názory na celou věc, rovnou mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání. Právě ze shora uvedeným potom úzce souvisí i skutečnost, že usnesení o zahájení trestního stíhání by mělo být doručováno zejména trestní stíhání vůči konkrétní osobě by mělo být zahájeno až v okamžiku, kdy má Policie ČR dostatek informací a i také dostatek důkazů k tomu, že došlo ze strany trestně stíhané osoby ke spáchání trestného činu nebo přečinu a právě uvedené poznatky odůvodňují zahájení trestního stíhání. V tomto případě však evidentně toto policie ani orgány činné v trestním řízení k dispozici neměly, neboť nedošlo ani k výslechu žalobce před zahájením trestního stíhání. Skutečnost, že Policie ČR ani státní zastupitelství nemělo dostatečné informace, potom vyplývá i ze skutečnosti, že po podané obžalobě ve velmi krátké době byla věc vrácena zpět k došetření a to právě pro absolutní nedostatek důkazů, které by svědčily pro podání žaloby a vinu poškozeného. Soud tak dospěl k závěru, že je na místě přiznání zadostiučinění v penězích a to ve výši 80 000 Kč. K takto přiznané částce je nutné podotknout, že částka 36 800 Kč již ze strany žalované byla přiznána, tuto částku soud od částky 80 000 Kč odečetl. Dále je nutné přihlídnout i ke skutečnosti, že žalobce samostatně požaduje náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení. Ze strany soudu tak právě jeden z faktorů, který určuje i výši zadostiučinění a to celková délka řízení, tj. období, po kterou byl žalobce vystaven zásahu do jeho osobnostní sféry, zohlednil v části řízení, týkající se požadavku na zaplacení nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení a právě tuto skutečnost samostatného posuzování a odškodňování délky trestního řízení potom vyjmul z takto přiznané částky z titulu nezákonného rozhodnutí. Co se potom týká obdobných řízení, které žalobce soudu předložil a to rozhodnutí NS 30 Cdo 2773/2011, 30 Cdo 5180/2009, 30 Cdo 265/2012, 30 Cdo 716/2010 a 30 Cdo 2813/2011 jednalo se o trestné činy, které byly jiné skutkové podstaty, jednalo se o jiné trestné činy, než byl trestný čin, pro který byl stíhán žalobce, jednalo se také o jiné zásahy do osobnostních sfér poškozených. Soud tak má za to, že shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu nelze na tento případ žalobce zcela dobře aplikovat.

Co se týká nesprávného úředního postupu spočívající v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, řízení trvalo 3 roky a 10 měsíců, probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, k tomuto je nutné připočítat také řízení před Policií ČR, tedy skutečnost, že probíhalo před třemi stupni orgánů státu, které v rámci trestního řízení také vystupovaly, a do toho ještě docházelo k přezkumu ze strany státního zástupce. Soud dospěl k závěru, že je na místě konstatovat porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Řízení trvalo cca 4 roky, jednalo se o věc, která nebyla nijak po stránce skutkové nebo právní složitá, soud právě odkazuje i na shora uvedené odůvodnění k nezákonnému rozhodnutí, kdy má za to, že k zahájení trestního stíhání by mělo dojít teprve za situace, kdy jsou zde jasně nebo v převážné míře objasněny a zhodnoceny skutečnosti, které vedou k závěru o existenci trestného činu a o tom, kdo tento trestný čin spáchal. V tomto případě však evidentně ze strany orgánů státu, orgánů činných v trestním řízení takovéto informace zcela jasně k dispozici nebyly a přesto došlo k zahájení trestního stíhání, toto vyplývá právě ze skutečnosti, že byla podána obžaloba a OS pro Prahu 1 konstatoval, že důkazy, které vedly státního zástupce k podání takové obžaloby, jsou zcela nedostačující a neexistuje zde žádný důkaz, který by právě prokazoval, že by za uvedený trestný čin byl zodpovědný žalobce. Dále je nutné poukázat i na skutečnost, že odvolací soud neshledal rozsudek soudu I. stupně správný, a tento potom také byl zrušen a bylo uloženo, aby ve věci soud I. stupně znovu jednal a ve věci rozhodl. Soud tak má za to, že právě tyto okolnosti významně přispěly k celkové délce řízení, v případě, že by orgány činné v trestním řízení, a to jak Policie ČR, státní zastupitelství, tak i soudy ve věci konaly správně, potom by celková délka řízení byla kratší. Soud tak má za to, že právě celková délka řízení tak, jak k ní nakonec došlo, je již svojí délkou nepřiměřená. Soud ve věci postupoval dle ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sbírky a stanoviska NS Cpjn 206/2010 s tím, že dospěl k závěru, že je na místě přiznat odškodnění v penězích a to ve výši 15 000 Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částku poloviční. Soud tak dospěl k závěru, že v základním odškodnění je potom na místě přiznat částku 42 500 Kč, soud dále přistoupil k procentuální moderaci na základě parametrů ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sbírky, s tím, že co se týká procesní, skutkové a právní složitosti uvedeného řízení, soud dospěl k závěru, že tato je standardní. Ve věci se jednalo o jeden skutek, bylo vyslycháno pouze malé množství svědků, byly vypracovány pouze dva znalecké



posudky, nejednalo se o řízení s mezinárodním prvkem nebo s větším počtem obžalovaných. Co se týká významu řízení pro žalobce, tento soud v tomto případě nezohlednil, neboť se soud významem tohoto řízení pro žalobce zabýval právě již v rámci odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím, kdy právě význam uvedeného řízení pro žalobce je dle názoru soudu zohledněn v tomto odpovědnostním titulu a odškodnění za nezákonné rozhodnutí. Co se týká postupu žalobce, soud neshledal, že by žalobce jakkoliv přispěl k celkové délce řízení, stejně tak soud ani nedospěl k závěru, že by mělo dojít k procentuální moderaci z titulu většího počtu orgánů, které v rámci uvedeného řízení rozhodovaly. Soud tak dospěl k závěru, že částka 42 500 Kč je částkou, která je schopna plně reparovat vzniklou nemajetkovou újmu.

Soud zároveň řízení částečně zastavil z důvodu zpětvzetí části žaloby, které byla ze strany žalované proplacena.

Soud zároveň zamítl požadavek žalobce na zaslání omluvy, když její znění nebylo nijak určité, a zejména z důvodu přiznání zadostiučinění v penězích. Tento rozsudek i stanovisko žalované obsahuje velmi detailní popis i zdůvodnění, týkající se celé problematiky trestního stíhání žalobce, a je tak schopno plně substituovat požadovanou omluvu žalované.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., žalobce byl co do základu úspěšný, soud mu přiznal náhradu nákladů řízení dle ust. § 9 odst. 4 písm. a/ ve spojení s § 12 odst. 3 vyhl. 177/96 Sb., a to za 5a1/2 úkonu právní služby (převzetí, podání žaloby a účast na jednání, účast při vyhl. rozsudku, 2 porady s klientem) á 5 100 Kč a 6 x 300 Kč za režijní paušály a DPH.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze dne 8. prosince 2017

**JUDr. Ondřej Růžička v. r.**  
soudce

Za správnost vyhotovení:  
Alicia Bajerová